

та са осѣти, че като заохка! . . . Азъ премръхъ на мѣстото си. Той чу: «А кой пѣшка тука, бабо?» А азъ са поклонихъ на злодѣецътъ и рѣкохъ му: «Унучката ми, господарю, са разболѣ и ето че лѣжи вече втора недѣля.» — «А млада ли е унучката ти?» — «Млада е, господарю.» — «Я ми я покажи, бабо!» Сърцето ми са растрѣпера, но нѣмаше какво да са прави. «Заповѣдай, господарю; но момичето не може да стане и да дойде при твоя милость.» — «Нищо, бабо, азъ и самъ ща да ида да го вида.» И отиде проклѣтникътъ жди преградката. Какъ ти са чини? Дрѣвна завѣсата, поглѣда я съ своите орлешки очи и нищо . . . Богъ го изнесе! А вѣрвашъ ли ми, азъ и дѣдо ти попъ са приготовихме вече за мъченическа смъртъ, но, за нашето щастие, тя, моята гълабица, го и не позна. Господи владико, дочѣкахме ние празникъ! Нѣма какво да са каже! Бѣдниятъ Иванъ Кузмичъ! Кой би помислилъ! . . А Василиса Егоровна? А Иванъ Игнатищъ? Ами него защо? . . . А какъ простиha васъ? А какавъ е Швабринъ, Алексѣй Ивановичъ? Остригалъ си главата наоколо и сега съ тѣхъ тукъ у насъ пирува! Пжргавъ е, нѣма какво да са рѣче! А като казахъ за болната си унука, той, вѣрвашъ ли, така ма изглѣда, чегато съ ножъ ма разрѣза; но не ма издаде, благодаря му и за това.»

Въ тая минута са зачуха пиените викове на гостите и гласътъ на отца Герасима. Гостите искаха вино, а стопанинътъ викаше жената си. Попадията са разшета.

— Вжрвете си, Петаръ Андрѣевичъ, каза тя, — сега не ми е до васъ. Злодѣйците пиятъ. Бѣда, ако са попаднете на тие пиеници. Прощавайте, Петаръ Андрѣ-